

8.10.2010
ל תשרי תשע"א
יום שישי
יומן פנימי 3
(1872)

100 שנים לצגניה הקבוצה הראשונה

אנשי העלייה השנייה

נתן אלתרמן

הם היו עלמים צעירים,
הן היו עלמות צעירות.
כעולים חדשים עם צרורות זעירים,
התהלכו ביהודה ובבקעת פְנורות

הם (בערך לפני חמישים שנים)
ארצה באו להיות חלוצים ראשונים.
וכל רואיהם אמרו עליהם:
איזה מן בני-אדם משונים!

עולים ארצה,
אל ארץ ביצות ושממות.
באמת, בני-אדם משונים מאד.

הם אמרו: אין זה די לדבר
על ציון ועל ארץ אבות.
כי צריך לסקל ולחפור באר
ולחרוש ולזרוע. צריך לעבוד.

הם אמרו: נייסד קבוצה
ונהיה אנשים אחים
ובכל, משרוך נעל עד חולצה,
נתחלק בלבבות שמחים.

כך אמרו ונטו אהלים לבנים
ובכנרת ודגניה התחילו חונים.
וכל רואיהם אמרו עליהם:
איזה מן בני-אדם משונים!

מיסדים קבוצת דגניה
על איזה יסוד?
באמת בני אדם משונים מאד.
לא היו נביאים ובני נביאים
אך ידעו הם: בארץ תקום האומה
אם בארץ יהיו פועלים עבריים
ושומרים עבריים ועובדי אדמה.

מפליגים בדמיון
וחולמים חלומות.
באמת בני אדם משונים מאד.

מסכתנו *Se* המזכיר

אחרי החגים! סוף כול סוף.

אנו נכנסים לתקופת פעילות רצופה של כמה חודשים ללא חג או חופש. וזה טוב! השבוע יצא צוות המטבח וחדר האוכל ליום גיבוש. את מקומם תפסו חברינו וצעירינו שתפסו פיקוד וביצעו את העבודה כך שהאוכלים אפילו לא הרגישו. כל הכבוד לצוות המחליף שאיפשר לצוות הקבוע לצאת ולנפוש יום אחד בראש שקט.

תופעה מדאיגה תופסת תאוצה וצריך למנוע אותה. לאחרונה נצפו ילדים ונערים צעירים נוהגים ללא ליווי מבוגר, ברכבי קלאב קאר. אני רוצה להבהיר בצורה חד משמעית. מורשים לנהוג ברכבים כאלה רק מי שיש בידם רישיון נהיגה. כל חריגה היא בניגוד להחלטות פנימיות שלנו ובניגוד לחוק. הורים ובעלי רכבים, האחריות היא עליכם! לא ניתן להתחמק בתירוץ שהנערה/ה לקח את הרכב ללא רשות.

השבוע ביום שני התקיימה הוועידה הרביעית של התנועה הקיבוצית. הוועידה נערכה בקיבוץ כינרת ולוותה במספר אירועים לציון מאה שנות התיישבות בעמק ומאה שנות התנועה הקיבוצית. בשעות הבוקר נערכו סיורים באתרי מורשת של קיבוצי עמק הירדן. הוועידה עצמה התקיימה בשעות הצהריים והייתה יותר אירוע טקסי מאשר דיונים ממשיים. בסופה התקבלו מספר החלטות כלליות שהעיקרית בהן הייתה לקיים מושב שני שייערך במועד אחר השנה ובו למעשה יתקיימו דיונים ותתקבלנה החלטות.

עם תום הוועידה נערכו שני אירועים מרכזיים לציון מאה שנים לתנועה הקיבוצית. האחד חנוכת "אתר הקיבוצים" באום ג'וני, האתר ההיסטורי של דגניה. האירוע היה קצר ונערך בנוכחות נשיא המדינה ונכבדים אחרים. באתר הוקם צריף תואם לצריף הראשון של דגניה. עם פתיחת האירוע הושלך הס בקהל וזמרת צעירה נשאה קולה בשיר מהתקופה ההיא כשהיא עומדת על מדרגות הצריף. היה זה כמעט כמו באגדות. שקט דממה מסביב, רוח קלה נושבת ומניפה את הדגלים, קהל רב נושא עיניו, וקול צלול וגבוה עולה ושר על האהבה לעמק ולשדותיו. אותי האירוע הזה ריגש מאוד. המארגנים הצליחו להעביר את תחושת המעשה ההיסטורי הגדול של הקמת התנועה הקיבוצית.

האירוע המרכזי נערך לעת ערב על הדשא בקיבוץ דגניה. גם כאן נכחו נשיא המדינה ושרים רבים נוספים. הלוואי ומעשי הממשלה מול הקיבוצים יהיו כחצי מהמחמאות שהתנועה הקיבוצית קיבלה כאן. המופע היה מרשים מאוד בהשתתפות יוצרים ואמנים רובם ככולם מהתנועה הקיבוצית ומהשורה

הראשונה. האירוע היה פתוח לציבור וחבל היה לי שעל אף הפרסומים הרבים רק בודדים מחברי עין חרוד הגיעו והשתתפו בו. גם לעין חרוד יש זכות לא מבוטלת בהקמת התנועה הקיבוצית. אני מקווה שנוכל לבטא זאת היטב באירועי שנת התשעים לעין חרוד.

שבת שלום

צ'אי

החלטות מזכירות מתאריך 17.09.10

בונוס:

1. בונוס שנתי יחולק למי שהוא ביום ההחלטה:
 - 1.1 חבר או מועמד.
 - 1.2 צעיר מועמד העובד בקיבוץ לפחות שלושה חודשים לפני יום ההחלטה.
 - 1.3 חיילים בסדיר.
 - 1.4 זמניים – אחרי י"ב לפני צבא.
 - 1.5 בנים בשנת שירות.
2. גובה הבונוס למי שמתאים להגדרות בסעיפים 1.2 עד 1.5 יהיה 10% מהבונוס לחבר או 500 שקלים הגדול בין השניים.
3. גובה הבונוס לחבר יהיה סכום המסגרת שנקבע, פחות הסכום עבור סעיף 2 מחולק במספר החברים והמועמדים.
4. החלטה זו מבטלת כל החלטה קודמת בנוגע לצורת חלוקת הבונוס.

ועדת מזון:

המזכירות מאשרת את החברים הבאים לוועדת המזון כמינוי זמני לשנה:
עמיר פיין - יו"ר, יצחק צור - מנהל ענפי קהילה, ישראל גינזבורג - מנהל ענף מזון
ישעיה אמיר, איתי רז, נעמי הולצמן, גיורא פרג.

דיוור ובתי קומתיים:

המזכירות מחליטה לקיים דיון במזכירות בהצעה שהובאה לפניו בנושא זה לפני העברתה לאסיפה או למועצה.

החלטות מועצה מתאריך 6.10.10

1. המועצה אישרה את רשימת הלומדים לשנת תשע"א.
2. המועצה אישרה את העברתו לקלפי של ירון יונתי כמועמד לחברות.
3. המועצה אישרה את העברתו לקלפי של אריאל הלר כמרכז ועדת תכנון ומינהלת שיכון.
4. המועצה אישרה את העברתו לקלפי של ששי מאור כמרכז ועדת תרבות.

תשע"א – שנת התשעים

בראש השנה תשע"א החלה שנת התשעים לעין חרוד. חזון ציוני וחברתי שהפך למציאות בזכות אמונה הלוחטת, מסירות וההתמדה של חלוציה. זכתה עין חרוד ונמצאו לה סופרים וכותבים שתיעדו את חיי הקיבוץ מימיו הראשונים הן ברמה הדוקומנטרית והן ברמה הספרותית. ביומני שנה זו, שנת התשעים נביא מתולדותיה של עין חרוד כפי שבאו לביטוי בכתובים מהתקופה ההיא. וכך כותב שלמה לביא בספרו "מגילתי בעין חרוד" על "התהוות הרעיון" של הקיבוץ הגדול.

עם גמר מלחמת העולם הראשונה, עמדה תנועת הפועלים הקטנה, שהייתה אז בארץ, על פרשת דרכים. ביודעים או בלא יודעים הרגישה כי מהצטלבות דרכים זו עליה לכוון את הבאים. מכאן עליה להפנות את העלייה, אשר הדי מצעדיה כבר הגיעו לאוזניים. היא האמינה, אחרי הצהרת בלפור, כי הדי הצעדים הינם של המונים רבים, אותם צריך לכוון ולהפנות. אבל כיצד תכוון ולאן תפנה, אם היא עצמה לא ידעה ברורות את דרכיה. [...] אז כבר הגיעה תנועת הפועלים לידי הכרה, שהאחריות העיקרית לבניין ארץ ישראל נופלת במרבית עולה עליה. היא כבר נוכחה כי הארץ לא תיבנה על ידי אנשים שעיניהם לרווחים קלים ולבצע. [...] אבל איך תדריכם ולאן תובילם אם המדריכים עצמם עדיין אינם יודעים את דרכם?

מעט המשקים והקבוצות היו בכל רע: הקואופרציה במרחביה שהציונות תלתה בה הרבה תקוות, התפוררה. משק העזר "עין גנים" שהיה עוד פועלי בכל מאת האחוזים שקע בחובות ללא נשוא. כנרת הקבוצה הייתה מתפזרת ומתלכדת בכל שנה מחדש. גם הקבוצה האמריקאית שהמנוח היקר אליעזר יפה היה אביה הרוחני, התפזרה אף היא מתוך ייאוש בחיי קבוצה ומתוך התרקמות רעיון "מושב העובדים". דגניה, רבים מחבריה שהניחו את יסודותיה עזבוה ולא ראתה לעצמה מוצא אלא לחלק את אדמתה לשלוש דגניות תוך אמונה כי במידה שיקטן היקף העבודה יוטב מצבה החברתי. הקבוצות בגליל העליון גם הן היו מתפזרות ומתלכדות מחדש, מתוך אמונה קטנה מאד לעמוד בהתלכדות החדשה. [...] קרן היסוד עוד לא הייתה קיימת. הקרן הקיימת קופתה ריקה. חנקין המנוח הנערץ, עמד אמנם לפי השמועה שהתהלכה בסוד-סודות במשא ומתן על שטחי קרקעות חשובים, אבל היה ידוע שאין לו עדיין כל מקורות לכסף. בטחנו בו כי יסתדר אך זה לא הקל את הרגשת עמידתנו הדלה. והרצון, ההכרה, המוח והלב פיללו לאיזו פעולה רבת היקף, רבת תנופה - ואין. (עמ' 9-10)

בוויכוחים הראשונים עם חברים, בשעת סעודה ובשעת מנוחה, הסתובב הוויכוח

בעיקר על המוניותה של הקבוצה. המון וקבוצה הם תרתי דסתרי, טענו הטוענים. היא לא תתקיים אף יום אחד בלי ויתורים הדדיים, בלי חברות קרובה מאד, בלי אידיאות משותפות, תוך התמסרות שלמה להן, ובלי מידות תרומיות של כל חבריה. רק אנשים בעלי הכרה עמוקה ובעלי רצון חזק יכולים לחיות חיי קבוצה. את המידות האלה אין למצוא בהמונים. הם אגואיסטים, לא יוותרו על שלהם, הם חשדניים ביותר. גם בין האינטליגנציה ובין האידיאליסטים אין למצוא רבים המסוגלים לחיי קבוצה. אותם יש לבחור זעיר פה זעיר שם. טענתי נגדם הייתה: אם כזאת היא הקבוצה אין היא מעניינת אותנו כלל. רק על ידי בחירים לא נבנה את הארץ ולא נחדש את העם. בניינינו והתחדשותנו זקוקים להמונים מרובים ולעשייה גדולה. אם ההמונים אינם מסוגלים לחיי קבוצה לא נבנה אותה ולתנועה אין צורך בה. אין צורך לה במתי מספר צדיקים. אם אנו בעד בניין קבוצתי עלינו להתאימו להמונים. אל נדרוש מהקבוצה אינטימיות ותרומיות, אלא נוחות וקלות. אני מאמין ובטוח כי היא יכולה להיות נוחה וקלה. היא גם זולה יותר וגם יותר רציונלית. רק בה יכולים לקשור תעשייה ומלאכה עם החקלאות יחד כדי שרכושנו לא יוסיף לנזול החוצה. אכן, הריני גורס רק קבוצות, רק המוניות.

[...] אם הקבוצה הגדולה תמלא את כל הצרכים של האדם - ולכך יש לה יותר אפשרות - הן הכלכליים והן התרבותיים, מתוך שוויון ומתוך התחשבות בכל יחיד, לא יהיו האנשים חשדניים ולא יהיו קטנים. ואשר לויתורים הדדיים: אין צורך בכך: להיפך, יש צורך למלא את כל הצרכים ולא להזדקק לויתורים. בחברה גדולה יש חיים, שמחת חיים ותנועת חיים, אלה מרחיבים את דעתו של אדם. [...] בחברה רחבה גם החיים יותר רחבים, מוסדות התרבות יותר רחבים, מהם יכולים לחנך גם לרוחב נפש יותר ולרוחב לבב. (עמ' 20-21).

הביאה: זיוה אופנהיימר

התנצלות

ביומן ראש-השנה נפלה טעות:
חסרו שמות של שני חברים
שנפטרו בשנת תש"ע
רות גל ז"ל
ישראל כהן ז"ל
ת.נ.צ.ב.ה

אסותן הכרסאות

מרפאה

החברים שהשתתפו במחקר מטעם הטכניון על פעילות גופנית ותוספים של תה ירוק מוזמנים לפגישת סיכום עם ברוך עורך המחקר, והצוות שליווה אותו, ביום שלישי 2.11 בשעה 18:30 במועדון.

ש.ר.פ

♦ לאחר שעות העבודה במרפאה ניתן השירות הרפואי באמצעות המוקד הרפואי ש.ר.פ, הוא "שורש" לשעבר (אותה הגברת בשינוי השם).

בכל נסיעה למיון בבית חולים **חובה להצטייד בהפניה** מהמוקד הרפואי. הגעה למיון ללא הפנייה מחויבת במאות שקלים (660 ₪ בשעות היום) מספר הטלפון המלא של המוקד מכל מקום בארץ 1-700-700-752 (רצוי להכניס לזיכרון של הנייד) מטלפון בזק במשק: מספר מקוצר 733

גם במקרה חירום ניתן להתקשר למוקד מהדרך (או אפילו לאחר שמגיעים למיון) וההפניה תחכה במיון. חברים שפנו לשירות ש.ר.פ. ולא נענו או טופלו שלא לשביעות רצונם מתבקשים לפנות אליי.

נוהל קבלת תרופות במרפאות מקצועיות

היום רופאים מקצועיים מקבלים בשעות אחר הצהריים והערב, וטוב שכך. חבר שקיבל מרשם בביקור אצל רופא מקצועי מתבקש **להביאו למרפאה ולא לקנות בעצמו בבית מרקחת**. קניית תרופה ללא אישור המרפאה - לא תזוכה.

מרפאת שיניים

גוני חוזרת למרפאה לאחר חופשת לידה. שיננית - שלומית, מקבלת בימי שני. דר' פישמן אדי - מקבל בימי שלישי אורטודנט - באמצעות מאירה. עזרה ראשונה: דר' פישמן עובד אצלנו יום בשבוע. לצורך עזרה ראשונה ניתן לפנות למרפאת סמיילי בעפולה ולמרפאת סמיילי בבית שאן.

מרפאות אלו שייכות לשירותי בריאות כללית וחברי עין חרוד המבוטחים בכללית מושלם יכולים להיעזר בהן.
בחודשים האחרונים החליפה שלומית את גוני בניהול המרפאה. אנו מודים לשלומית על ניהולה המקצועי והמעולה. נמשיך ליהנות משירותה המקצועי כשיננית.

קלנועיות

אחת לכמה זמן עולה הנושא על הפרק.

נוהל קבלת קלנועיות לא השתנה.

שני קריטריונים יש לקבלת קלנועית מהקיבוץ:

1. גיל החבר/ה

2. בריאות החבר/ה

כשהחלו לתת קלנועיות לחברים נקבע גיל הזכאות 80 שנה.

עם השנים ירד גיל הזכאות לקבלת קלנועית והוא עומד כיום על גיל 75.

חוג ציור על אריחי קרמיקה בהנחיית עליזה דגן

החוג ייפתח אם ישתתפו בו לפחות עשרה חברים וחברות.

ותיקות החוג וחברים חדשים מתבקשים להודיע לי על כוונתם להשתתף.

החוג ייפתח בימי שני בין השעות 17:00 עד 19:00 במפעלון של שלומית.

אין צורך בידע מוקדם בציור.

מומלץ ביותר

בואו ליהנות מיצירה ומאווירה חברתית נעימה.

העיקר הבריאות

חנה

משפחות יקרות

אנא יידעו אותנו באירועים משפחתיים

שלא נחמיץ אף אחד

ונזכה לברך בשמחה ביזמן

זיוה ותקוה

– הצעת הצוות השיתופי ל"שינוי שיתופי מתקדם"

האם שינוי והאם מתקדם!?

"דברים שאנחנו רוצים שיהיו אחרת" אמר רוב הציבור ונתן לצוות השיתופי מנדט להכין הצעה מפורטת לשינוי באורחות חיינו.

החוברת הנוכחית מוצגת כמשנה סדורה לכאורה אבל כבר בפתחה הרצופה סיסמאות מתגלות סתירות למכביר.

מאחר ואנחנו עוסקים באורחות חיינו, השאלה החשובה היא האם יש בחוברת ובהצעות הכלולות בה להבטיח שהדברים באמת יהיו אחרת?

החוברת מנסה לטפל בתחומים רבים ושונים בחיי היום-יום שלנו. חלק מהתחומים אינם קשורים לשינוי בהכרח למשל מחשוב, הגדלת צי הרכב ועוד. עם זאת ישנם מספר נושאים שהם בבחינת נושאי ליבה ואליהם ברצוננו להתייחס. נעשה זאת באמצעות סדרת כתבות שיתפרסמו כאן וביומנים הבאים. הנושא הראשון הוא עבודה ופרנסה. הויכוח סביב ההתפרנסות עמד בעבר וממשיך לעמוד במוקד הדיונים. מנושא חשוב זה נגזר הטיפול בנושאים רבים אחרים כגון קליטה, יחס חבר - ממסד ונושאים נוספים.

עבודה ופרנסה

מול האמירה שהחבר מחויב לפרנסתו ופרנסת משפחתו לא מוצג כלי או מנגנון אפקטיבי מוכח שיבטיח את הדבר.

למרות חזרה מתמדת וקידוש "ערך העבודה" והצהרות חוזרות שהכסף הוא לא המניע העיקרי - כל ההצעות לטיפול בנושא העבודה הן באמצעות כסף או שווה כסף בלבד - עד כדי אבסורד.

* במבוא מוצהר במפורש שיש לאפשר לחברים לבחור לעבוד פחות תוך הסכמה שיקבלו פחות כסף (עמוד 3), אז איפה "ערך העבודה"? ומה עם התרומה למשק!?! לפי הצעה זו מי שיש לו מספיק כסף ממקורות פרטיים יכול גם לא לעבוד - ממש שינוי שיתופי מרענן. ואיך כל זה מסתדר עם הגדרת חובת העבודה (עמוד 15)?!

* בהגדרת חובת העבודה ההצעה כוללת את ימי המחלה, ימי החופשה ימי שבת וחג בסל אחד. הכנסת כל ימי האי-עבודה לסל אחד פוגעת בזכויות החברים הואיל ולפי הצעה זו אדם חולה יפגעו ימי החופשה שלו. האוכלוסיות שיפגעו במיוחד יהיו נשים בהריון, הורים לילדים, מבוגרים בגיל העבודה והסובלים ממחלות כרוניות.

* עוד נציין שהקצבת ימי האי-עבודה, חופש מחלה וכו' זהה לכל הגילים עד גיל 60. מה עם תוספת ימי חופשה לפי גיל/ וותק? מצב זה פוגע במבוגרים חברי עין חרוד איחוד אפילו בהשוואה להיום.

* מול הגדרת חובת מינימום פרנסה (5600 ₪ לנשים / 6600 ש"ח לגברים, ברוטו) מוצע מנגנון שלא ברור כיצד יבטיח אכיפת מינימום זה: אכן נכתב "יוכל הקיבוץ לחייבו לעבור למקום עבודה... אבל איך? האם מש"א/ סדרן עבודה יעביר אותנו מענף לענף כמו בימים עברו? והאם אנחנו נישמע לו? רגע, רגע, ומה עם אחריות החבר לפרנסתו?

קשר עבודה - פרנסה - תקציב: פרק 3 בתקנון עבודה 2010

* התקציב האישי אמנם מוצע מנגנון לקשר עבודה תקציב, אבל ההצעה היא אבסורדית.

לדוגמה - מי שייקח חופש כפול מהמגיע לו (עוד 23 ימי חופשה נוספים) יפסיד בסה"כ 3.3% מתקציבו (שווי של כשני ימי עבודה) ואם יחלקו בונוס גם יפסיד 10% מהבונוס (ערך של יום וחצי עבודה) ומה עם ההפסדים למשק והמשמעויות החברתיות של הדבר?

* מרכיב תקציב גמיש - אמנם מוצע מנגנון של תגמול על שעות נוספות אבל לא מצוין אפילו מה המחיר לשעת עבודה נוספת.

האם המחיר לשעת עבודה נוספת ייקבע לפי חובת מינימום פרנסה? ואם נזכור שמוצע שחובת מינימום פרנסה תהיה שונה לנשים וגברים (5600 ש"ח לנשים / 6600 ₪ לגברים, ברוטו) האם המחיר לשעת עבודה נוספת יהיה שווה לחבר ולחברה?

האם יתכן שחבר בשעת עבודה נוספת יקבל תמורה גבוהה מתרומתו בשעת עבודה תקנית במקום עבודתו?

והיכן במשק דרושות שעות נוספות כה רבות?

והאם יהיה שוויון הזדמנויות לחברים לקבלת השעות הנוספות?

* שקיפות - מוצע שהחבר יקבל דו"ח הכנסות והוצאות ותמחור עבודה - כדי שהחברים ידעו... במקרה זה הטיעון ששקיפות לבדה תגרום לשינוי בהתנהגות הוא טיעון שלא עומד במבחן המציאות. כבר היום, חברים רבים שהנם עובדי חוץ משכורתם שקופה להם. כבר היום חלקם מרוויחים משכורת נמוכה ממינימום. האם הידיעה משפיעה על התנהלותם? הדבר גם ידוע לרבים מהחברים העובדים במשק, נו אז?! האם משפיע על ההתנהלות של מישהו? האם השקיפות לכשעצמה גרמה לחברים לשנות עבודה לא-מפרנסת אבל אהובה ונוחה לעבודה מפרנסת קשה יותר?

תמרוץ מנהלים

אם העיקרון המקודש הוא "שוויון ערך העבודה" אז עבור מה מתמרצים את המנהלים?

האם מנהל הענף עובד יותר קשה מהחבר בענף? אולי ההיפך הוא הנכון במקרים רבים? האם המזכיר ומרכז המשק במשרד הממוזג והמחומם, עובדים יותר קשה מיתר החברים בענפי המשק?

ואם העיקרון המקודש הוא "שוויון ערך העבודה" אז מה עם חלק מעובדי החוץ שנושאים במשרות בכירות ומכניסים משכורות נאות לא פחות מראש מינהלת, מרכז ועדה או אפילו מזכיר?

ואם העיקרון המקודש הוא "שוויון ערך העבודה" אז לפי מה נקבעה החלוקה לשלוש רמות ניהול?

ואולי הכסף בכל זאת משחק? ואין "שוויון ערך העבודה"? הפתרונות המוצעים בחוברת נועדו לשמר סיסמה שאבד עליה הכלח כי אם מה שמוצע לנו הוא תגמול - אז במנגנון אחיד והוגן, שווה לכולם!

שבת שלום,
צוות התחדשות

ביומן הבא: הפרטות, צמיחה דמוגרפית ועוד.

משתחרת החזה מקורות צה"ל

קשת ארצי

זרובה השנה אלנינו

השתלבות נצימה

זכית עין-חרוז

על דיון שאינו דיון

ברשימה שמתפרסמת ביומן זה ממשיך צוות ה"התחדשות" בשיטה של דיון(?) חד צדדי בחוברת שלנו שכולל פרשנויות מוטעות, הוצאת דברים מהקשרם והתעלמות מדברים שכתובים בחוברת. זה התחיל בהזמנת הציבור לדיון פתוח(?) שבו הוצגו הדברים ברוח הנ"ל בלי שהתאפשרה בכלל שיחה ובלי שניתן לכותבי החוברת להעמיד דברים על נכונותם ודיוקם.

במשך כל הדיון(?) חזרה ונטענה הטענה שאין מספיק הסברים לגבי דרך היישום. לא ברור לנו איזו חוברת קראו חברי הצוות הדיפרנציאלי אבל ברור שמי שלא רוצה למצוא את התשובה - לא ימצא אותה לעולם. כמובן שאם בדיון(?) היתה ניתנת לנו האפשרות להציג את מה שנכתב בחוברת שלנו, היינו יכולים לענות לשאלות הענייניות שנשאלו ולהגיב בצורה נאותה - מה שבוודאי היה עוזר לחברים שהקדישו מזמנם והגיעו למועדון בעקבות ההזמנה.

אין ספק שיש עוד מה לשפר בחוברת שלנו במתכונתה הנוכחית, עם כל העבודה שהושקעה בה. זו בדיוק מטרת המפגשים הציבוריים בהם התחלנו ואותם נמשיך בפורומים שונים בזמן הקרוב.

מה שכן - הדיון(?) שנערך ביוזמת הצוות הדיפרנציאלי ממשיך את דרכם המוכרת - של ווכחנות ועימותים במקום דיאלוג ענייני ופורה. מהתנהגות זו צריכים כל חבר וחברה בעין חרוד לקרוא ולהבין את המסר: שקט לא יהיה. הצוות הדיפרנציאלי לא נח ולא זנח את מטרתו - וכל האמצעים כשרים.

אפשר למלא עמודים שלמים בתגובות לתגובות - כיצד אבירי השכר הדיפרנציאלי המושתת על מעמדות, מבנה היררכי קשיח ומודל של שכר ועונש מתנגדים לעידוד מנהלים, למבנה אירגוני יעיל ולקשר בין עבודה, פרנסה ותקציב שמשמעותו יותר אחריות על החבר לעבודתו ופרנסתו.

בדיון שאינו דיון הוצגה עמדה חד-צדדית ופרשנות שהקשר בינה לבין מה שנכתב בחוברת שלנו קלוש במקרה הטוב. גם מעט ההערות הענייניות שהוצגו באותו דיון(?) טבעו בים ההתלהמויות וחצאי האמיתות וחבל. בנוסף, אנו בטוחים כי לו ניתן היה לחברים שטרחו ובאו גם להביע את דעתם, היה נוצר דיון אמיתי ממנו ניתן היה להפיק גם תועלת לכלל הציבור.

בימים אלה אנחנו מקבלים לשמחתנו הרבה תגובות ברוח בונה ונעדכן בהם את הטיוטה הבאה של החוברת שאנחנו מכינים - לקראת המשך הדיונים האמיתיים בציבור.

ערן איצקוביץ

שינוי אורחות חיים שיתופי

אין ספק שמצדדי השכר הדיפרנציאלי הכותבים ביומן אינם חסידי השיתוף והערבות הדדית. תחת מסכת חצאי אמיתות ופרשנויות מעוותות וחיפוש פגמים בהצעה השיתופית מסתתרת אמת אחת פשוטה.

הקבוצה הדיפרנציאלית רוצה לפרק את השותפות ולחלק את העושר בדרך שנוחה להם.

עיקרה של ההצעה הדיפרנציאלית היא להכריח אותנו חברי עין חרוד איחוד לעבוד. בעיני אלו אין דרך אחרת מלבד השכר הדיפרנציאלי. כל דרך אחרת אינה טובה דייה.

פרשנות למי שלא מבין:

אנחנו בטלנים ותחמנים

אין יותר אמון בחברים

היות והשיטה השיתופית מבוססת אמון והיות ולדעת הדיפרנציאליים אין אמון בחברים צריך לחלק את הכסף לבעלי כושר ההשתכרות הגבוה, לתת רשת בטחון מפוקפקת למי שוועדה ממונה תרצה ושתהווה מראית עין לערבות הדדית.

לא סתם אומרים הדיפרנציאליים שאין כלי אפקטיבי שיכריח את החבר להיות מחויב לפרנסתו "לא מוצג כלי או מנגנון אפקטיבי מוכח שיבטיח את הדבר"

שוב מופיעה כאן האמירה הסמויה שחזרת שחוט השני בכל מפגשיהם ובכל הדיונים שאנו החברים בטלנים ושיש צורך בשיטה שבה אין אמון ויש שכר ועונש פשוט וברור והוא השכר.

אנו השיתופיים מעולם לא אמרנו כי כסף לא חשוב "הצהרות חוזרות שהכסף הוא לא המניע העיקרי" להיפך ברור לנו כי בעולם של ימינו לכסף משמעות רבה במימוש החופש של החברים, ביכולת הבחירה וביכולת לעזור לבני המשפחה שבחוץ. לא סתם מופיע אצלנו פרק נכבד העוסק בהגדלת התקציב האישי עד כדי הכפלתו. ושוב חברי השכר הדיפרנציאלי על מה תלינו הרי אצלכם הכסף ורק הכסף מדבר.

נכון כתבנו במבוא שיש לאפשר לחברים לבחור לעבוד פחות תוך הסכמה שיקבלו פחות כסף אבל כמובן שהפרשנות הדיפרנציאלית מעוותת והכוונה היא שבמסגרת תקנון העבודה וימי החופשה והזכות ניתן יהיה לייצר גמישות וכמובן שכל פרשנות אחרת אינה במקומה. יתרה מכך בטיטה הבאה שתופיע בקרוב נחדד את

העניין ונוסיף פסקה על "הפסקת הדדיות" בין החבר לקיבוץ שעיקרה אי מילוי חובת העבודה. וחבל שלא טרחתכם לשאול ולשמוע את כותבי החוברת.

שואלים הדיפרנציאליים: "ומה עם התרומה למשק?! לפי הצעה זו מי שיש לו מספיק כסף ממקורות פרטיים יכול גם לא לעבוד – ממש שינוי שיתופי מרענן." אז כתבנו למעלה שהפרשנות על ימי החופש עקומה ובכל זאת לא נוותר ונשאל אתכם הרי לפי שיטתכם "שיטת השכר הדיפרנציאלי" אלו שגם מקבלים שכר גבוה וגם מתקצבים ממקורות פרטיים בוודאי יכולים לעבוד פחות ולחיות יותר.

שוב פרשנתם מוטעה ולא בדקתם "הכנסת כל ימי האי-עבודה לסל אחד פוגעת בזכויות החברים" ... "האוכלוסיות שיפגעו במיוחד יהיו נשים בהריון, הורים לילדים, מבוגרים בגיל העבודה והסובלים ממחלות כרוניות" ברור לנו כי הפרשנות המעוותת נוחה לכם וברור לנו כי לא הפניתם שאלה בעניין זה אלינו כדי לנגח באופן לא ענייני – לא נורא.

מחלות כרוניות וממושכות, חופשת לידה, ימי מילואים ועוד ועוד נספרים כימי עבודה והחבר מקבל תמורתם באופן מלא!

נוכל להמשיך ולהפריך את ההסברים הקלוקלים של הדיפרנציאליים ולמלא את היומן כעובי החוברת ופי כמה יותר מכך ונרחיב גם ביומנים הבאים. בואו למפגשים שניזום בתקופה הקרובה ונרחיב לכל מי שיהיה מעוניין לשמוע.

בברכה
איציק צפדיה

למה להתנגד לתקנון הרדום?

הרי כל מטרתו היא הגנה על החברים והזכויות שרכשו לאורך שנים בעמל רב. ככל שמסבירים יותר למה לא צריך תקנון רדום וככל שההסבר ארוך ופתלתל יותר כך אני משוכנע שצריך את התקנון. ויפה שעה אחת קודם. המטרה היחידה של התקנון הרדום היא הגנה על החברים וזכויותיהם לעת שינוי כלשהו באורחות חיינו השיתופיים. כל שינוי דיפרנציאלי או אחר המביא לכך שפירות עבודתנו וחלוקת העושר תשתנה באופן לא שוויוני מחייבת עיגון זכויות כלל החברים. לכן לכל מי שכוונותיו טובות אין סיבה להתנגד לתקנון וכל התנגדות משמעה עושק מעטים על הרבים.

בברכה
איציק צפדיה

תגובה מ'ס 2 ל"שינוי שיתופי לקיבוץ מתקדם 2010"

(עמודים 10-14)

"ענף שינוהל ללא דירקטוריון יהיה חסר סמכויות ניהוליות רחבות ויהיה תלוי במרכז המשק או המזכיר בקבלת החלטות" (עמ' 11) משמעותה של הצעה זו היא מתן סמכויות יתר למזכיר ולמרכז המשק ופגיעה בניהול דמוקרטי תקין.

"ליצור מוטיבציה ללקיחת אחריות ומילוי תפקידי ניהול במשק ובקהילה" (עמ' 11) - אם היה די באחריות וסמכות ליצירת מוטיבציה היינו רואים מספר רב יותר של מועמדים לכל תפקיד שמתפנה. אם כך מדוע מספר המועמדים לכל תפקיד נע בין אפס לשלושה במקרה הטוב? כמו לדוגמה בחירתו של המזכיר הנוכחי כמועמד יחיד, או הצגת מועמד יחיד לריכוז ועדת תרבות.

"מנהלים ובעלי תפקידים מחויבים לפעול רק במסגרת חזון הקיבוץ, תקנון הקיבוץ, והתאגידים, החלטות אסיפת הקיבוץ, והמדיניות שתקבע ע"י מועצת המנהלים או הוועדה הממונה" (עמ' 11) - מניסיונו קיבוץ שיתופי אינו גוף כלכלי אלא גוף חברתי. לא ברור מדוע קיים ניסיון להוכיח שקיבוץ שיתופי יכול להיות גוף כלכלי למרות שמיסודו אינו יכול להיות כזה.

"בחירת מנהלים תיעשה על ידי המזכירות או הוועדה הכלכלית עפ"י הנוהל הקיים של פרסום מכרז לאיוש המשרה ואלו ידווחו אחת לתקופה למזכירות או הוועדה הכלכלית בהתאם לכפיפות" (עמ' 11) - כיום נבחרים מנהלי המפעלים והענפים על ידי הוועדה הכלכלית. הצעה לצירוף המזכירות לבחירות אלו נראית כניסיון לטשטוש בין המערכות הכלכלית והחברתית.

"אנו יודעים כי הצפייה בדיוני המועצה והאסיפה בווידיאו מועטה בעיקר בשל אי-היכולת להצביע ואנו תקווה כי גם אצלנו (כמו בקיבוצים אחרים שעברו להצבעות טלפוניות או ממוחשבות) האפשרות להצביע תוך כדי הדיונים ולאחריהם יגבירו את הצפייה וההצבעה ומעורבות החברים תגדל ביותר" (עמ' 12)

על סמך מה מובאת קביעה זו? ואולי הסיבה לצפייה המועטה היא שהציבור איבד עניין בהתנהלות השיתופית, ומה שמעניין אותו יותר היא התנהלותו האישית והמשפחתית?

"במהלך ההצבעה ניתן לדעת את מספר המצביעים ולא את תוצאות ההצבעה וכמו כיום ניתן לפנות אל החברים ולבקשם להצביע. את תוצאות ההצבעה ניתן לדעת רק לאחר הנעילה האלקטרונית של הקלפי" (עמ' 12) - משמעותה של הצעה זו היא לאפשר לבעלי עניין להתערב בהתנהלות ההצבעות - תהליך מאד לא דמוקרטי.

"חברי עין חרוד מעוניינים לקיים חיי עבודה נורמטיביים ותקינים" (עמ' 14)
נשאלת השאלה האם חברי עין חרוד מעוניינים לקיים גם חיי התפרנסות
תקינים? חיי התפרנסות תקינים מחייבים לא פעם נורמטיביות ברמה
הרבה יותר גבוהה מהמינימום שנדרש היום מהחברים (מינימום שגם הוא לעתים לא
מבוצע).

"החברים ככלל שואפים לעבוד בעבודות הטובות ביותר שיוכלו להגיע אליהן, גם
מבחינת העניין והאתגר האישי וגם מבחינת התרומה לקהילה מאותה עבודה" (עמ' 14)
נשאלת השאלה האם העבודות הטובות ביותר הן גם המפרנסות ביותר? הצהרה זו
מתעלמת מגורמים כמו רמת הנוחיות בעבודה, ממספר שעות העבודה, ממילוי חובת
העבודה רק במספר השעות השגרתי ללא קשר לתפוקות ותוצאות ממשיות, שלא לדבר
על הפסקות לצורך ביצוע סידורים קבועים ועבודות פרטיות.
"קיבוץ עין חרוד הוא קיבוץ שיתופי המאמין בשוויון ערך האדם" (עמ' 14)
ומה עם שוויון ערך הפרנסה? האם קיים שוויון בין חבר שאחראי לפרנסתו ובין חבר
המתעלם מאחריות זו ולא מקפיד למלא אחר חובת ההתפרנסות?

"קיבוץ עין חרוד הוא קיבוץ שיתופי המאמין בשוויון ערך האדם [...] ומקיים את
עקרון הפרדה בין תרומה לתמורה אישית" (עמ' 14)
לצערנו, הפרדה זו בין תרומה לתמורה היא מה שגורם לכך שחברי קיבוץ מאבדים את
המוטיבציה להתפרנס ומאמינים שהקהילה אחראית לספק את צרכיהם בלי קשר
לרמת תרומתם-הם לקהילה.

רונן כספי

למי שטרח ועמל ומסק
את הזיתים מהעץ שלנו
עד האחרון שבהם
אנא – השאר לנו את המלאכה הזו לעשותה!
כמי שנטעו וטיפחו את עץ הזית בחצרן
קיווינו גם לקטוף את פירותיו.

אביבה ותקוה

דיפרנציאלי לייט

אין ספק כי נעשתה עבודה טובה בגיבוש ההצעה לשינוי, יש לי הסכמה והזדהות עם רוב הנושאים והסעיפים הקיימים. בהנחה כי קבלת ההצעה תדרוש עבודה נוספת של כוונון עדין לאחר אישורה בקלפי, זוהי הצעה סבירה בהחלט לקיום דיונים בשינוי אורחות החיים כאן. קיימים שני נושאים בעיתיים מבחינתי, אחד קיים ומפורט והשני מוזכר ברפרוף קל.

1. נושא התגמולים למינם - סעיף 7.2 כולל הנספחים 7,8 בנושא חובת העבודה מנגנון התגמולים כפי שמוצג בהצעה לשינוי, מייצג את התפיסה שמנגד, למעשה מוצע מנגנון אשר ניתן להגדירו כ- "דיפרנציאלי לייט". הגדרת שלוש קטגוריות תגמול עם פקטורים שונים, זה יצירת יחס, "דיפרנציאל" בין חבר לחבר על פי אותו עקרון מפתח שהדיפרנציאלים בעצם רוצים לכוון, אז בליבת הויכוח בין השיתופי לדיפרנציאליים, אנחנו כמו הדיפרנציאליים !?, הצלחתם לבלבל אותי קצת. למעשה מבחינת הדיפרנציאליים הם יכולים לצאת צדיקים כי "מלאכתם נעשית בידי אחרים" כל מה שהם צריכים זה להמשיך לשבות מכל מלאכה ואולי מאחורי הסדין לשים פתק "בעד" שומו שמיים... וזה רק עניין של זמן לא רב ודינמיקה של החיים שהדיפרנציאלי יכנס בשער שהדרך אליו נסללה על ידי קבוצת השיתופי וכל זה מבלי שהדיפרנציאליים יאבקו או ילחמו יותר מדי. ההנחה העומדת בבסיס ההצעה בנושא זה שגויה ולא תביא את התוצאה המקווה על פי תפיסת החברים הרוצים שיתופי ולא מתכוונים ל- "דיפרנציאלי לייט". ישנם דרכים אחרות ושונות לתגמול שאינם בהכרח רק תגמול כספי כמו למשל שווה ערך כספי, דוגמאות למטה.

2. פיתוח עסקי, הרחבת התשתית העסקית וגיווניה, הגדלת מקורות ההתפרנסות. נושא ההתפרנסות והתעסוקה מלווה אותי אישית כבר הרבה שנים ואף התבטאתי בו מעל גבי היומן מספר פעמים בצורה מפורטת. בנושא הזה ההצעה מטפלת ברמה מינורית. לתפיסתי, המנוע אשר יניע את תהליך השינוי וישמש זרז לכל המהלך הוא נושא "הרחבת מקורות הפרנסה", רוב הנושאים אשר מוצגים בחוברת השינוי הן נגזרות של נושא זה. הניסיונות של המפעלים לפיתוח פנימי מתוך המפעלים לא צלח במהלך השנים והחשיבה בנושא צריכה וחייבת להיות עם ראש פתוח להזדמנויות עסקיות. התפיסה על פיה נוהל נושא הפיתוח העסקי לא צלחה וצריך לשנות חשיבה בנושא זה.

מתוך ראיית "הקהילה המתפרנסת" צריך למקד מאמצים ומשאבים בהקמה של מפעלים נוספים שונים ממה שיש כיום. כי אם רוצים לצמוח דמוגרפית ואם רוצים להעניק לחבר יכולת התפרנסות כאן ולא בתל אביב או בירושלים, כי אין כמו בבית ואם רוצים לקלוט ואם רוצים לעבוד גם בגיל המאוחר ואם רוצים ניווד בעבודה וגמישות בתעסוקה ואם רוצים... אזי חייבים מפעלים נוספים אשר יעניקו חופש גדול יותר בתנועת כח האדם הפנימית ולא ינציחו מצב שבו אנו נמצאים כיום שבו האפשרות היחידה למישהו שאינו יכול/רוצה/מתאים להשתלב כאן היא "לך תמצא עבודה בחוץ..." מישהו כבר כתב ביומן קודם על הקושי וכו'... במציאת עבודה בחוץ, בצפון הדל, הוא צודק ואני לא ארחיב מעבר לכך. מעבר לכך קיים הנושא הכלכלי שבו אנו תלויים בהצלחה של מפעל/מוצר בודד והסיכון הכרוך בו, מפעלים נוספים יגדילו את רשת הביטחון, יפזרו סיכונים, יגדילו הכנסות וייצרו אוירה שונה אחרת וחיובית בכל המערך החברתי כלכלי. הקמת מפעל או מפעלים נוספים כבר אינה שאלה של רצון, זהו כורח המציאות, אם חפצי חיים אנו וחדורי רצון להגשים את מטרות התהליך והשינוי היא אש בוערת בקרבנו, אנחנו חייבים להגדיל, להרחיב, לגוון את מקורות ההתפרנסות שלנו, זה נכון כלכלית ועסקית, זה נכון חברתית וכאשר זה נכון בשני צדי המשוואה כלכלה וחברה אזי זה המצב שכולם מרוויחים בו.

טוב יעשו מובילי השינוי כי יקבעו את סדר היום וישימו בראש את הנושא החשוב הזה לדיון, קבלת החלטה מהותית בנושא זה תנתב את הדיונים בנושאים האחרים למחשבה כי יש מקורות חדשים, נוספים על מה שיש על מנת לבנות את ההחלטות בנושאים החשובים בה מטפלת הצעת השינוי כמו קליטה, צמיחה דמוגרפית, הרחבות בנייה, התפרנסות, תגמולים, תקציבי אישי, בונוסים וכו'... אשר תרחיק אותנו מתקנונים רדומים. אם תרצו או לא אנו חיים במציאות לא מדומה של חברה מעמדית כבר הרבה מאוד שנים כל החלטה שתתקבל תגדיל את הפערים ותתחום קווים ברורים יותר בין חלקי הקהילה, החלטה נכונה היא החלטה אשר השוליים החברתיים (תמיד יהיו שוליים לצערי הרב) הנפגעים ממנה שואפים לאפס, אני רוצה להאמין ומקווה כי זו הרוח המנחה את השיתופיים. סוף מעשה במחשבה תחילה.

ששי מאור

טוצרים באדום!

לאחר תקופת רגיעה שוב אנו נתקלים ברכבים שניזוקו במידה רבה. נזקים אלו מצריכים תיקוני מוסך ולעתים גם השבתת המכוניות ליום או מספר ימים. השבתה זו מצמצמת את מצבת הרכב המצומצמת בלאו הכי, שגם בימים כתיקונם מתקשה לענות על הצרכים הרבים. מצב זה אינו גזירה משמים, אז בואו נשמור כולנו קצת יותר.

עניין נוסף הוא תדלוק המכונית בתום הנסיעה. מדי יום מוצאים נהגים היוצאים בבוקר לדרכם רכב שמיכלו מרוקן. נראה שהנהלים בנושא התנדפו באוויר יחד עם אדי הבנזין.

לנהגים בכל שעות היום: אנא תדלקו את מכוניתכם בתום הנסיעה, ממש כפי שאתם הייתם שמחים למצוא אותה בצאתכם לדרככם.

בינה גל

מזל טוב
לצליה ולרפי אריאל
לשרה'לה ולמנחם אריאל
לניסאי
אורי עז"ל יזהר
כן ירבו שמחות
לכל המשפחות

מזל טוב
למרי וליצחק עזובי
להולדת הנכדה
מעייין
בת לצופית ולנאבי
שפע זרכות
לכל המשפחות

אי אכל את הפירה שלי?

ביום שישי שלאחר החג (24.9) חשבנו שיהיה נכון להציע תפריט צמחוני לאחר העומס שנוצר משפע ארוחות השבת והחג הצפופות. לכן, הוחלט על ערב פיצות ומנות צמחוניות שונות.

נערכנו לארוחה בצורה המיטבית:

- ◆ כמות מוערכת של פיצות (שיספיקו לכל הסועדים).
 - ◆ אוכל אלטרנטיבי במידה וייגמרו הפיצות.
 - ◆ איש מקצוע שיתפעל את המקום, יאפה את הפיצות בזמן אמת וייתן מענה לכל בעיה שלא תקרה.
- אנחנו יודעים שפיצה זה להיט, ולכן נערכנו בהתאם. אף על פי כן, הביקוש היה מעבר לכל רמה צפויה ומעבר לכל מקדם ביטחון שתוכנן. צוות ענף המזון מבין את הרגשתו של הציבור שבא לאכול פיצה והתאכזב (למרות שהוגשו מנות אלטרנטיביות במקביל). אנו מצפים מהציבור להבין שלא ניתן לצפות מראש את כמות המנות הנדרשות, היות ויש פרמטרים שלא ניתן לדעת. הפקנו את הלקחים מהמקרה ונעשה את הנדרש על מנת שתקלה דומה לא תקרה בעתיד.
- עם זאת, צוות ענף המזון שמח על כך שציבור כה גדול של סועדים ממשיך להגיע בעקביות וכמות המנות גדלה מיום ליום. הציבור נהנה מרמה גבוהה של אוכל ומשירות טוב, ועל כך יעידו המחמאות הרבות שצוות הענף מקבל וזה מה שמחזק אותנו ונותן לנו כוח להמשיך ולשפר... ולכל אלה שלא הספיקו ליהנות הפעם, אני מבטיח שנמצא את הזמן המתאים להגיש ארוחת פיצות נוספת.

בברכה,

ישראל גינזבורג

בשם ענף המזון